

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 530/2020
03.09.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић, Данијеле Николић, Слађане Накић Момировић и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиле АА из .., коју заступају пуномоћници Александар Савић и Драган Милетић, адвокати из .., против тужене Основне школе „8. октобар“ из Власотинца, коју заступа Општинско правобранилаштво Власотинце, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2655/2018 од 15.10.2019. године, у седници већа одржаној 03.09.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2655/2018 од 15.10.2019. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиле тужиле, изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2655/2018 од 15.10.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу – Судска јединица у Власотинцу П1 937/17 од 28.06.2018. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиле којим је тражила да суд обавезе тужену да јој на име неисплаћеног регреса за коришћење годишњег одмора и на име неисплаћене накнаде за исхрану у току рада, исплати износе са законском затезном каматом наведене у том ставу изреке, као неоснован. Ставом другим изреке, обавезана је тужила да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 22.133,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 2655/2018 од 15.10.2019. године одбијена је као неоснована жалба тужиле и потврђена пресуда Основног суда у Лесковцу – Судска јединица Власотинце П1 937/17 од 28.06.2018. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужила је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права и предложила да се о ревизији одлучује као изузетно дозвољеној, у смислу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, ради разматрања правног питања у интересу равноправности грађана.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11,87/18), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно размотрити правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног касационог суда, у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиле као изузетно дозвољеној у смислу цитиране законске одредбе.

Предмет тражене правне заштите у овој правној ствари је исплата неисплаћеног регреса за коришћење годишњег одмора за 2015, 2016 и 2017. годину и накнаде трошкова за исхрану у току рада у периоду од септембра 2014. до августа 2017. године, које накнаде су тужилји исплаћиване кроз плату, сходно одредби члана 4. став 2. Закона о платама у државним органима и јавним службама („Службени гласник РС“ бр. 34/2001...21/2016). О тужбеном захтеву тужиле нижестепени судови су одлучили уз примену материјалног права која је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда у којима је одлучивано о истоврсним захтевима тужилаца, због чега не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потребе уједначавања судске праксе нити новог тумачења права.

Из изложених разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије применом одредбе члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиле није дозвољена.

Према члану 441. Закона о парничном поступку, ревизија је дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. У осталим споровима из радног односа дозвољеност ревизије се цени под истим условима као у имовинскоправном спору који се односи на новчано потраживање.

Одредбом члана 403. став 3. Закона о парничном поступку прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужилца је тужбу ради накнаде штете поднела суду дана 08.12.2017. године а вредност предмета спора је 373.321,57 динара.

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном захтеву у ком вредност предмета спора очигледно не прелази 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, то ревизија није дозвољена.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке овог решења.

**Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић